

Milost' Božia

Copyright 1998:
William A. Simpson

Webster definuje milosť takto: „nezaslúžená božská pomoc daná človeku pre jeho znovuzrodenie alebo posvätenie.“ Nie veľmi často opisujú, či definujú sekulárne práce teologické pojmy správne, avšak tu sa to podarilo. Okrem toho, že Boh nám nielen „pomáha“ s našim spasením, či zabezpečením, ale zabezpečuje všetko zdarma a bez pomoci človeka.

Milosť je prijatie niečoho, čo si od Boha nezaslúžime. Je to nezaslúžená láskavosť. Je buď zdarma, alebo to potom nie je milosť. Milosťou prijímame od Boha večný život, ktorý si nezaslúžime. Milosťou prijímame ospravedlnenie, aj keď zostávame hriešnikmi. Nie dobrými skutkami, ktoré by sme činili, ale Božou milosťou, boli sme oddelení od sveta Bohom samým. Tam kde sme si zasluhovali odsúdenie, sme prijali spasenie. Tam kde sme si spôsobili smrť, sme prijali život. Kde sme si zaslužili obvinenie, sme prijali ospravedlnenie. To všetko je z milosti Božej. Milosť je nezaslúžená láskavosť, ktorou Boh oplýva.

Často sa vyučuje, a takmer všeobecne predpokladá, že do neba ide ten čo dodržiava Desiat' Božích prikázaní. Nebo dosiahneme tak, že si ho zaslúžime, aspoň tak to učia v mnohých zboroch a propagujú sekulárne médiá. V každom náboženstve okrem pravého kresťanstva, je miesto určenia pre večnosť určené podľa skutkov. V odpadlickom kresťanstve je metódou na získanie spasenia dodržiavanie Mojžišovho zákona. Avšak aj keď Biblia v sebe *obsahuje* Mojžišov zákon, nikde nehovorí ani nenaznačuje že sa niekto *dostane do neba* dodržiavaním Zákona. Skôr, na rovinu hovorí presný opak. Všimnite si, čo Pavel napísal ohľadne zákona cirkvi v Ríme:

Ale vieme, že čo zákon hovorí, hovorí tým, ktorí sú pod zákonom, aby sa všetky ústa zapchali a celý svet bol vinný pred Bohom... (R 3,19)

Tu Pavol hovorí, že pravý zámer zákona nebol zachrániť, ale odsúdiť. Bol daný, aby sa všetky ústa zapchali a celý svet sa stal vinným. Zákon sa nestal prostriedkom ako sa dostať do neba, ale ako prostriedok na *zjavenie hriechu*, ktorý je v každom človeku. A tak človek zostáva odkázaný na milosť Božiu aby mohol byť spasený. Už skôr napísal:

...ako je napísané: Niet spravodlivého ani jedného, nielo rozumného, nikoho, čo by hľadal Boha; všetci sa odklonili, napospol stali sa neužitočnými, nielo, čo by činil dobré, niet ani jedného. (R 3,10-12)

V Písme je zákon všade v kontraste s milosťou. Otvorene a opakovane sa tu prehlasuje, že žiadne telo nebude ospravedlnené skrze skutky zákona (R 3,20,28; 4,4-5; G 2,16 a mnoho iných). Cirkvi v Efeze Pavol píše:

Lebo milosťou ste spasení skrze vieru. A to nie sami zo seba; je to dar Boží; nie zo skutkov, aby sa nikto nechválil. (Ef 2,8-9)

Milosť, aby mohla byť milosťou, musí byť zdarma. Ak niekto musí niečo robiť, aby si to zaslužil potom to nie je milosť, ale skutky. Ak vám niekto dá technický preukaz a kľúče od auta, otočí sa a odíde a vy ho už nikdy neuvidíte, potom ste prijali dar zadarmo. Ale ak vám ten človek povie, „Ak chceš, aby som ti dal toto auto, musíš ho umývať a voskovať,“ tak to nebolo zdarma, museli ste si to

zaslúžiť. Milosť je zdarma a spasenie je milosťou, skrze vieru. Pavol určuje tento princíp ešte jasnejšie, keď hovorí:

***A keď z milosti, tak nie zo skutkov, ináč by milosť nebola milosťou.
(Ak zo skutkov, tak je to nie milosť, ináč by skutok nebol skutkom.)
(R 11,6)***

Ak by niekto musel urobiť čokoľvek, aby učinil svoje spasenie účinným, potom by bol spasený skrze skutky a nie Božou milosťou. Neexistuje žiadny krst, ani hovorenie v jazykoch, žiadne verejné vyznanie viery, žiadne „vyjdenie dopredu“, nijaké pripojenie sa k istej cirkvi, ani nič iné čo by bolo potrebné pre spasenie. Ak by tu také niečo bolo, potom Ježiš musel klamať, keď zvolal z kríža „Je dokonané!“ Ak by človek potreboval *urobiť* čokoľvek preto, aby bol spasený, spasenie by nebolo zadarmo; bolo by zaslúžené. Človek by bol oslávený namiesto Boha. A to je práve problém. Človek nemá nič zo slávy, pretože všetci sú hriešnikmi. Všetka sláva je Božia a patrí Otcovi slávy.

Pre spasenie hriešnych, je tu však ešte ďalší aspekt milosti, ktorý musí byť stanovený.

***Pristupujme teda s dôverou ku trónu milosti, aby sme prijali
milosrdenstvo a našli milosť na pomoc v pravý čas. (Žid 4,16)***

Keď je človek spasený, neprestane hrešiť. Pavol píše zborom v Galácii:

***Lebo telo žiada proti duchu a duch proti telu; ony si navzájom odporujú,
aby ste nerobili, čo by ste chceli. (G 5,17)***

Tak podobne píše aj do zboru v Ríme:

Ved' čo konám, tomu nerozumiem, lebo nie to robím, čo chcem, ale konám to, čo nenávidím. A keď konám, čo nechcem, priznávam zákonu, že je dobrý. A tak už nie ja robím, ale hriech, ktorý prebýva vo mne. Viem totiž, že vo mne, to jest v mojom tele, neprebýva dobré, lebo vôľu k dobrému mám, ale nemám sily, aby som to vykonal. Nečiním totiž dobré, čo chcem, ale robím zlé, čo nechcem. Ale keď robím, čo nechcem, nie ja to robím ale hriech, ktorý prebýva vo mne. Pre mňa, ktorý chcem konať dobré, nachádzam teda zákon, že zlé je pri mne. Podľa vnútorného človeka s radosťou súhlasím s Božím zákonom, ale vo svojich údoch vidím iný zákon, ktorý bojuje proti zákonu mojej mysle a zotročuje ma zákonom hriechu, čo je v mojich údoch. Biedny ja človek! Kto ma vytrhne z tohto tela smrti? Vďaka (za to) Bohu skrze Ježiša Krista, nášho Pána! A tak teda ja – ten istý – svojou mysl'ou slúžim zákonu Božiemu, telom však zákonu hriechu. (R 7,15-25)

Hriešnici sú spasení milosťou, a hrešiaci veriaci zostávajú, ako tí, čo si nezaslúžia žiadnu pomoc, či zábezpeku z Božej strany, tak isto ako predtým, čo boli spasení. Preto, Božou milosťou, a len skrze Jeho milosť, môžu kresťania prijímať pomoc od Boha a Jeho posvätenie pre ich službu, pre ich osobný život a pre ich rast. Boh sám má byť oslavovaný za každý aspekt spasenia hriešnika, za každý jeho skutok. Neexistuje žiadna zásluha na strane veriaceho, či neveriaceho, podľa ktorej by mohol od Boha čokoľvek požadovať, ani spasenie, či posvätenie. Ale milosť Božia je dostatočná pre každého človeka, prostredníctvom ktorej môže byť aj spasený aj prijať pomoc od Boha, aby zotrval v každej skúške a odolal každému pokušeniu. Zákon nečiní nič okrem odsúdenia, kým milosť zachraňuje a žehná.

Na tomto mieste je rozumné citovať Cyra Scofielda, ktorý píše vo svojej výbornej knižočke „*Správne chápanie Slova Pravdy*“ (*Rightly Dividing the Word of Truth*):

Nech je to akokoľvek, najdôležitejším momentom, ktorý pozorujeme v Písme je, že tieto dva princípy (Zákon a Milosť) sa nikdy za žiadnych okolností neprelínajú. Zákon má vždy ustanovenie a skutok, čo sa jednoznačne a úplne líši od milosti. Zákon je zakazujúci a požadujúci Boh; milosť je Boh dávajúci. Zákon je služba odsúdenia; milosť odpustenia. Zákon preklína; milosť vykupuje spod prekliatia. Zákon zabíja; milosť oživuje. Zákon zapcháva všetky ústa pred Bohom; milosť otvára všetky ústa k Božej chvále. Zákon tvorí medzi Bohom a človekom veľkú priepasť viny; milosť činí vinníka blízkym Bohu. Zákon hovorí, „Oko za oko, zub za zub,“ milosť povie, „Neprotivte sa zlému! Naopak: Ak ťa niekto udrie po pravom líci, nastav mu aj druhé...“ Zákon vraví „Nenávidieť budeš svojich nepriateľov,“ milosť vraví, „Milujte svojich nepriateľov, (dobrorečte tým, ktorí vás preklínajú)...“ Zákon hovorí „Konaj a budeš žiť,“ milosť vraví „Ver a budeš žiť.“ Zákon nemal nikdy misionárov; milosť má byť kázaná každému stvoreniu. Zákon načisto odsudzuje najlepšieho človeka; milosť zdarma ospravedľuje toho najhoršieho. Zákon je systém dokazovania; milosť priazne. Zákon kameňuje cudzoložnicu; milosť vraví „Ani ja ťa neodsudzujem; chod' a viac nehreš.“ Pod zákonom ovca zomiera za pastiera; pod milosťou Pastier kladie život za ovcu.

Písmo na každom mieste ukazuje zákon a milosť vo veľkom kontraste. Ich zmiešavanie v mnohých súčasných učeniach kazí oboje, zákonu je okradnutý o svoju hrôzu, a milosť o svoju voľnú dostupnosť.

Milosť je nezaslúžená dobrota Božia voči hriešnikovi, prostredníctvom ktorej Boh zachraňuje stratených a pomáha spaseným. Milosť je láska Božia vyjadrená tým, ktorí sa od prírody búria proti nemu. Milosť je to, čo sa nedá zaslúžiť, je zdarma udelená. Milosť je úplne oddelená od skutkov, a nemôže sa miešať s ničím, čo by človek urobil. Parafrázujúc Samuela Clemensa, milosť je milosť a skutky sú skutky a tie dve sa nikdy nestretnú. Ten, kto pre ospravedlnenie vzhliada k milosti je úplne zachránený; ten však, čo vzhliada ku svojim skutkom je úplne stratený. Ten prvý je živý, ten druhý mŕtvy. Ten prvý má rezidenciu v nebi a ten druhý má, no povedzme, že bude mať pripečené nohy.